

Халилови гнуснави пощевки. Нейко погледаль на Халила, послѣ на Танча, и проговориль: „Не е така, Танчо! Истина ти казвамъ, че не е така! Азъ мисла, че хилядо пѣти е по-добре, ако са ти ежгласишь да дадениъ на Халилъ-ефенди дъщеря си, защото друго-яче — тѣшко на твоята кожа! Ти твърде добре знаешъ, че твоята жена е земала отъ Халилъ-ефенди нѣкой-и-други грошъ, и ако му ги тя не върне назадъ на време, то и нея ще да затворать заедно съ тебе; а дѣцата ти трѣба да земать по една торба и да идать предъ черковните врата. Дай ти на Халилъ-ефенди дъщеря си!“

Едри сжлзи потекле по Танчовото лице, когато той чулъ такива думи изъ устата на единъ бжлгаринъ, на единъ христенинъ и на единъ баща, който и самъ ималъ дѣца, както и Танчо. Танчо му рѣкаль: „Ехъ, чичо Нейко, дяволъ ли си ти или си човѣкъ? Разбирашь ли ти, че азъ сжмъ